

AVRAM IANCU - 200!

Cetatea Cavalerilor

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889
Fondator: Colonel Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020

Nr. 6 (46/iunie 2024)

Calicie dospită în măruntaiele vieții (secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

După ce Războiul cel Negru a murit, Mugur Mavrodin, tatăl lui Chiru, s-a întors acasă ca o umbră umblătoare. În satul stors de vlagă, Sveta, nevastă-sa, abia își ducea zilele împreună cu cei șapte copii, deveniți ciocolatii nu doar din pricina prafului stafidit în luntrea războiului, ci și din cauza pigmentului, care le lucruse fibra mulțumită slobozirii sălbatice a strămoșilor țigani-fierari. Copt după căsătorie în jarul forjei, Mugur s-a înrudit uneori și cu meșteșugul lemnului, căutând să primenească un șopron, o bucată de gard, o ușă căzută. De la o vreme însă totu-i mergea greoi, de parc-ar fi practicat un meșteșug fără nicio trebuință. Obștea se descotorosise de el. Altădată nu prididea lucrul cu stăruințele megieșilor, acum satul era suferind. Părea un mistreț prea adânc săgetat, ca să mai încerce bandajarea rănilor în nămolul mlaștinilor. „*Se vede c-am ajuns bun de nimic!*”, își spunea Mugur, văzând că zilele se topeau fără ca cineva să-i mai împingă poarta, pentru a-i cere să dreagă vreun geam, un toc de ușa, ori un acoperiș de casă. Era greu să accepte că resursele, atât cele materiale, cât și cele mentale, ca să nu mai vorbim de cele umane, fuseseră pârjolite în răsufierea războiului. Cum calicia dospea păgân în măruntaiele vieții, se hotărî să plece în țară, să câștige bani pentru ai lui. Sveta nu-l opri, deși instinctul îi spunea altceva.

– Țara-i mare, Saveto, eu lucrez bine și-oi veni acuș cu bani, zise Mugur cu o seninătate pe care o redescoperea intactă după mulți ani.

– Crezi tu că alți-s mai breji ca noi?! Întrebă Saveta, măsurându-l cu un aer sfârșit.

– Or fi, nu poți să știi, da' nu poți să capeți turte ori colaci, dacă nu te-ntinzi oleacă la muncă prin lumea asta! grăi Mugur, nemulțumit parcă.

– Și un' te duci tu, măi Mugurel, băiete?! Întreabă Sveta cu ochi scânteietori.

Mugur privi năuc, realizând că ținta nu există, însă rosti fără ezitare:

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

– Ce știi tu, dacă n-ai ieșit din bujda asta de sat niciodată, ori poate tătăne-tu te-o fi dus sub coviltirul căruței la peșit, prin vreo răstoacă! adăugă el mușcător.

– Dacă n-aduceam pământul de la tata făceai foamea, sărăntocule! șuieră veninos Saveta.

Mugur ar fi vrut să continue, dar, când își aminti că pământul Savetei le-a fost o vreme hrană și a lor săi părinți, se opri.

– Plec mâine! zise el împăciuitor.

Hoarde de stele spintecau văzduhul negru. Băltărețul atingea uscat ierburile, nedepinse cu roua subțire a vieții. Ruptă pe jumătate, luna amuți într-un nor, când Saveta se ridică de pe laiță, cu mișcări împrumutate dintr-un trup de melc, altoit gingaș pe o felină. Mugur o urmări și, în piept, regăsi un strop din arșița pe care-o resimțise atât de limpede doar când fugea îndărăt dinspre stepele Donului, vegheat *părintește* de răpăitul mitralierelor sovietice. Se sculă înfiorat, de parcă viața i se condensa într-o singură dimensiune. Pe o mână de fân, lângă șopronul hârbuit, Saveta îl aștepta. Nu-și vorbeau. Se căutau cu buze aspre, dogorite pustiu de absență. Mugur îi ridică ușor ia, îi cuprinse în gura deschisă larg sâni căzuți, supse violent gelatina amară a transpirației de pe sfârcurile întărite, apoi se prăvăli gemând în stufărișul bulboanei. Femeia îngăimă surd un „taci” fără orizont, în vreme ce bărbatul mesteca haotic suprafața malurilor de câteva ori, dar, pentru că uitase să le mai descifreze compoziția, se prăbuși spasmodic în abis. Dilatată, clipa se frânse când Mugur părăsi peștera, prăvălindu-se pe spate, devorat. Încovrigată lichid în întuneric, Saveta se retrase hoțește de lângă trupul inert al bărbatului și pieri în casă ca o jivină a nopții, pe care, după ce te trezești de sub mătasea chihlimbarie a lunii, nu ești sigur că ai visat-o ori că ai apucat să-i furi un strop de sevă. Bărbatul rămase nemișcat pe pământul rece. Căldura care emanase din trupul lui încă biruia răsuflarea feliei de humă pe care zăcea abandonat. Privea stelele, căutând parcă să se agațe de ele, să le descifreze mesajul. Răsufă greu, apoi intră în casă și căzu într-un somn adânc.

Era iarnă în visul lui. Căzută în neștire, zăpada aproape că îi înghițise casa. Foamea mușca din carnea lui ca un guzgan din porumbul coșarului, când se hotărî să stea la pândă. Săpase cu palmele niște galerii în omătul lutos și coborî cu sania până la ostrovul din inima iazului. Aștepta lângă un salcâm noduros, pe un perete de gheață care ocrotea un petic de iarbă, unde odihneau câteva oboroace cu morcov și varză. Gerul îi mușca ascuțit din labele picioarelor, dar soarele-i mângâia obrajii. Atenția-i era întreagă, când patru iepuri săltăreți căzură de nicăieri. Rodeau fără sfială din varza bătută în frunze groase, iar din când în când înfulecau grăbit câte-o bucată de morcov. Ascuns de păstăile înghețate ale salcâmului, Mugur cerceta prada cu încrâncenarea vânătorului indecis. Putea să înhațe oricare dintre iepuri, dar omul voia toată carnea. Era la un pas să fie erou în ochii ogrăzii de lângă iaz, dar realiză că nu-i crescuseră brațe suplimentare. Își încreți fruntea și, dintr-un salt care-i răni obrajii, înșfăcă cu ambele mâini doi iepuri. Cel din mâna stângă se învârti și-i scrijeli izvoarașe roșii pe antebraț. În partea opusă, iepurele zvâcni, însă degetele lui Mugur intrară vârtos în carnea moale. Își răsuci trunchiul, apoi, de durere, eliberă iepurele din mâna stângă, pentru a cimentă prizonieratul celui din dreapta. Strânse cu atâta furie, că degetele străpunseră plapuma blăniței, betonându-și captura.

– Al meu ești, sunt sigur că te-am prins! strigă bărbatul, strângând perna la piept.

– Ce e? Ce s-a-ntâmplat? întrebă femeia tulburată.

Mugur deschise ochii, pipăi perna cu paie învechite și oftă prelung.

– Și eram atât de sigur...

Se prăbuși însă pe dată în văgăuna nopții, ca un arbore smuls din rădăcini.

Gruia Cojocar

Cetatea Cavalerilor

În colaborare cu Fundația Culturală Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)